

Velikonočna nevera

Današnji evangelijski še posebej izpostavi apostola Tomaža. Njegov dvom odmeva vse do danes. Običajno si ga predstavljamo kot svojeglavega, trmastega in tudi precej nezaupljivega fanta.

Vendar, če smo čisto iskreni, se tudi vsem nam včasih pojavijo dvomi in zato nam je v veliko pomoč, če bolj spoznamo in poskušamo razumeti tega »nejevernega Tomaža«, ki ni mogel verjeti, da je lahko Jezus vstal od mrtvih.

Njegovo ime, v aramejščini je to Te'oma, pomeni dvojček; klicali so ga tudi Didymos, kar pomeni dvojček po grško. Verjetno je res imel brata dvojčka, po izročilu naj bi bil to apostol Matejev.

In kaj še zvemo o Tomažu iz evangelijev? Verjetno je bil tudi malo osoren. Ko se je po Lazarjevi smrti Jezusu hotel vrniti v Judejo, mu je Tomaž zelo stvarno pa tudi ostro odgovoril. Nihče od učencev se namreč ni hotel vrniti tja, saj so dobro vedeli, da so judovski voditelji hoteli Jezusa kamnati. Po Jezusovem vztrajanju je Tomaž kratko rekel drugim učencem: »Pojdimo še mi, da umremo z njim.« Res trpka in rahlo posmehljiva izjava .

Pred trpljenjem je Jezus rekel svojim učencem: »Pot kamor grem, poznate.« Govoril je v prispodobi, da bo šel k Očetu, toda Tomaž je to spet razumel čisto dobesedno: »Gospod, ne vemo, kam greš. Kako bi mogli poznati pot?« Spet zelo stvarno vprašanje, vendar z močnim čustvenim ozadjem: Saj nam sploh nisi povedal kam greš! Ali nas boš kar tako zapustil?

Tomaž je imel Jezusa resnično rad, vendar je bil nejevoljen zaradi raznih nevarnih priložnosti, v katere se je Jezus podajal brez pomisleka. Tomaž pa jih je jasno videl in se zato ni strinjal. V njem so se prepletala dvojna čustva, kakor da bi jih napovedovalo že njegovo ime.

Zato ne preseneča, da je Tomaž v evangelijski današnje nedelje brez zadržkov naravnost povedal, kdaj šele bo veroval, da je Jezus vstal od mrtvih? Uresničile so se njegove najbolj črne slutnje: Jezusa so res umorili. Svojo žalost je skušal obvladati tako, da je to smrt sprejel, ne glede na to, kaj je ob tem čutil. Ta praktični Tomaž je vedel, da je Jezus umrl in da ga ni več.

Naenkrat pa drugi apostoli vse postavijo na glavo: »Hej, Dvojček, Jezus je živ! Vrata so bila zaklenjena in naenkrat se je pojavil med nami! In govoril je z nami ... !«

Ne. Tomaževo srce tega ni moglo sprejeti. Šlo je za preveč pomembne, za prehude reči.

»Če ne vidim na njegovih rokah rane od žeblicev in ne vtaknem prsta v rane od žeblicev in ne položim roke v njegovo stran, nikakor ne bom veroval.«

To je popolnoma v skladu z značajem Tomaža/Dvojčka. Grobe besede so v resnici ščitile srce, ki bi počilo ob še enem razočaranju. »Nekaj tako nemogočega bom verjel samo, če mi preskrbite trden in otipljiv dokaz.«

Jezus mu je ta dokaz sam ponudil: Prste v rane od žeblicev in roko v njegovo stran.

Kljub svojemu cinizmu je bil Tomaž vedno na Jezusovi strani. Ko pa je dobil še otipljive dokaze, se je sesedel.

»Moj Gospod in moj Bog.«

Kakšna veličastna zgodba za velikonočni teden. Iz za čas, ki ga preživljamo.